

Kjør: Da mit Partis Ordfører i nærværende Sag, det ærede Medlem Hr. Edvard Sørensen, er fraværende, skal jeg i hans Sted sige nogle Ord herom, og jeg vil da gerne først sige, at det Problem, Lovforslaget beskæftiger sig med, og som vel kortest kan udtrykkes ved Ordene: „Arbejde i Stedet for Understøttelse“, er et Problem, som man er meget stærkt interesseret i ude i Kommunerne, og denne Interesse bunder naturligvis i Forstaaelsen af, at ikke alene skabes der Værdier gennem Arbejdet, men dette er i sig selv af betydelig Værdi for den, der udfører det. Der kan siges meget baade kønt og rigtigt om denne Tanke, men indrømmes maa det, at den er lettere at tale om end at realisere. Taget i stor Almindelighed lader dette sig ikke gøre, men derimod er det muligt i begrænset Omfang og inden for begrænsede Omraader at gennemføre en Del. Hvorledes vi tænker os dette gennemført, har vi givet Udtryk for i Forslag til Lov om mellemkommunal Refusion for visse Arbejdsydelse, hvilket Lovforslag af os blev fremsat den 14. December i Fjor. Dette Forslag blev behandlet her i Tinget i Februar Maaned i Aar og gjort til Genstand for ret udførlig Omtale, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det her. Jeg skal det saa meget mindre, som jeg maa forstaa visse Udtalelser i Socialministerens Forelæggelsestale her forleden Dag saadan, at han kan tænke sig, at dette Forslag henvises til det Udvalg, som blev nedsat om det af os fremsatte Forslag.

Om det foreliggende Forslag har jeg nogle enkelte Ord at sige, og jeg vil da først sige, at vi kan billige den Ændring, der er foretaget, og som gaar ud paa, at hele det refusionsberettigede Beløb tages fra Udligningsfonden i Stedet for som nu dels fra Udligningsfonden og dels fra Refusionsforbundet. Vi billiger denne Ændring alene af den Grund, at vi finder de Regler, hvorefter Tilsvaret til Udligningsfonden sker, om ikke gode, saa dog bedre end de Regler, hvorefter Tilsvaret til Refusionsforbundet sker.

Hvad Forslaget i øvrigt angaar, har jeg allerede antydnet, at vi ser saadan paa det, at den Lov, som skal fremgaa af det, mere er en Forsorgslov end en Beskæftigelseslov, og derfor maa vi finde det uheldigt, at ikke alene de, der er henvist til at faa Kommunehjælp, men ogsaa de, der i en nær Fremtid vil blive det, kan faa Arbejde i Henhold til Lovens Bestemmelser. I øvrigt finder vi det uheldigt, at den Arbejdsfortjeneste, den enkelte skal oppebære,

sættes i Forhold til det, man vel kan kalde normal Arbejds løn, i Stedet for at sættes i Forhold til det, man kalder almindelig Understøttelse. Ligeledes maa vi, fordi det er en Forsorgslov, der er Tale om, finde det urimeligt, at der skal tages særligt Hensyn til de arbejdsløshedsforsikrede, og endelig skal jeg fremhæve, at da der her er Tale om et rent kommunalt Anliggende, finder jeg den i sin Tid foretagne Udvidelse af Amtsnævnets Medlemstal med 2 upaakrævet og ønsker Antallet nedsat til det oprindelige, nemlig 3. I det hele taget kan jeg sige, at vi ikke anser denne Lovgivning for meget betydningsfuld, men paa den anden Side er det vor Opfattelse, at der kan faas noget fornuftigt ud af den, hvis der foretages visse Ændringer, og hertil tilsiger vi gerne vor Medvirkning.

Victor Larsen: Det foreliggende Lovforslag er jo en Fortsættelse paa et Lovgivningsomraade, hvor vi har haft tre Love, nemlig Lov Nr. 332 af 15. December 1934, Lov Nr. 119 af 9. April 1936 og Lov Nr. 67 af 31. Marts 1937. Betragter man det Omraade, som disse Love har virket paa, og hvor det foreliggende Lovforslag altsaa skal være en direkte Fortsættelse, kan man ikke undlade at se, at Interessen for denne Lovgivning bliver mindre og mindre. Medens det under den første Lov var saaledes, at den udbetalte Arbejds løn i de første tre Maaneder, nemlig fra 15. December 1934 til 31. Marts 1935, androg 588 000 Kr. og den udbetalte Arbejds løn fra 1. April 1935 til 31. Januar 1936 var lige ved 3 Mill. Kr., daledede Interessen ude i Kommunerne saa meget for Fortsættelsesloven af 1936, at den udbetalte Arbejds løn fra 1. April 1936 til 15. Januar 1937 kun var 1 200 000 Kr., og under den sidste Lov, den, Rigsdagen vedtog i Fjor, viser det sig, at den udbetalte Arbejds løn fra 1. April 1937 til 15. Januar 1938 er gaaet ned til 975 000 Kr. Der er altsaa en stadig nedadgaaende Linie, der viser, at Lovgivningen interesserer mindre og mindre. Man maa da søge at gøre sig klart, hvordan det kan være, at Kommunerne benytter disse Love mindre og mindre — det ser jo ikke ud til, at Rigsdagen har været heldigere med Udformningen af de efterfølgende Love.

Nu vil den højtærede Socialminister maaske anføre, at Loven om Nødhjælpsarbejder, den, man populært kalder 30 Mill. Kr.s Loven, har grebet stærkt ind paa dette Omraade i det sidste Aar, og det er vel ogsaa rigtigt, selv om det specielle Om-